

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

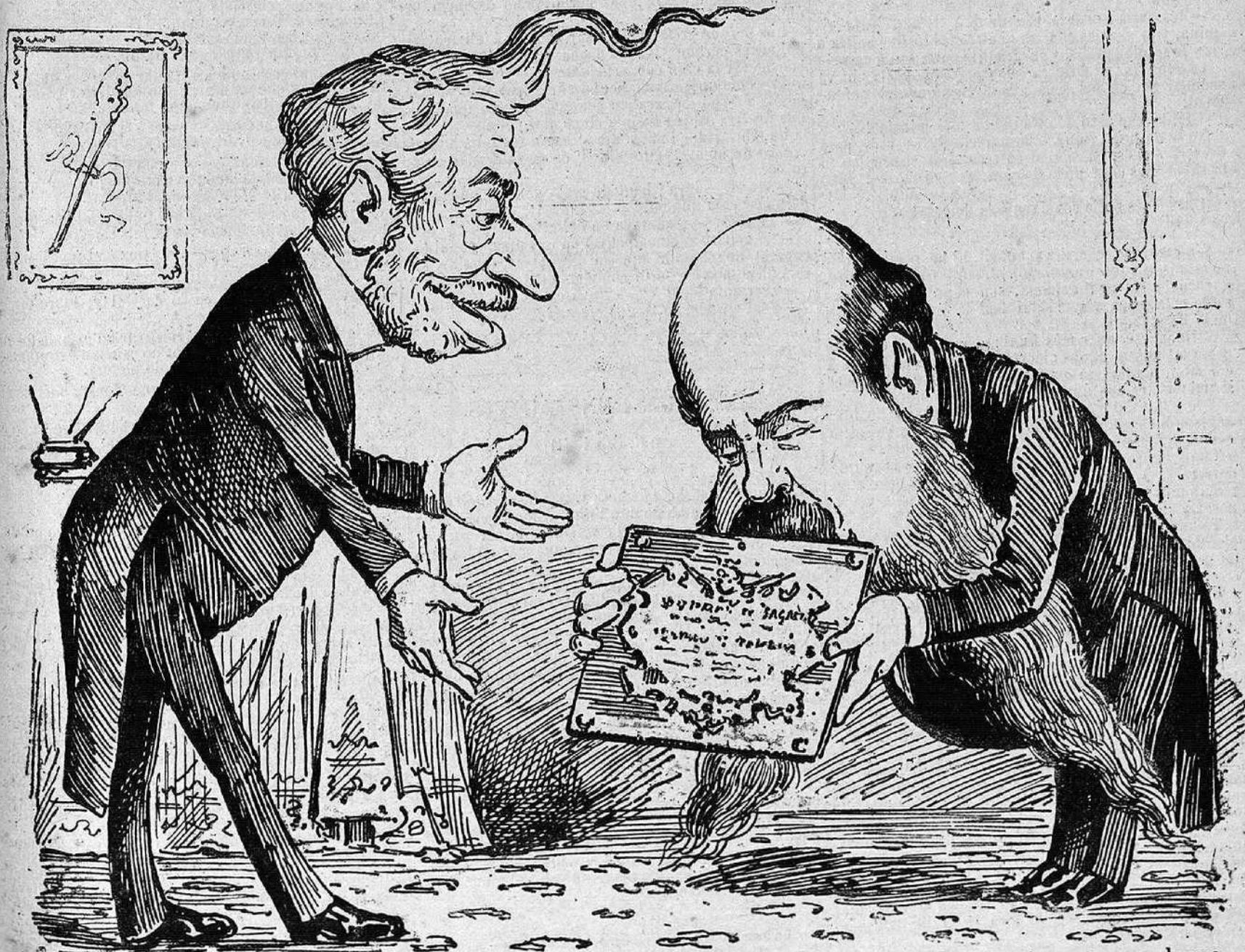
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 9 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 18.—Estranger 18.

L' HOME DEL TUPE Y 'L DE LAS PATILLAS.

—¡Magnífica planxa! Tant magnífica com la que vá fer vosté al abandonar l' Arcaldia. No obstant, una planxa n' esborra un' altra. Vágissen descansat á Barcelona, que vosté es l' amo.

PEIX, BUTLLAS Y ALTRES DESGRACIAS.

Una de las invencions més boniques y agradables, sobre tot pels pescadors, es la quaresma.

L' iniciador, introductor, ó lo que sigui, de tant bella institució es Cristó. Y 's comprén perfectament. Los companys de Jesucrist eren pescadors y es fama que un d' ells va dirli:

—Mestre; nosaltres deixarem ab molt gust las barcas, los rems, y tots los trastos de pescar; pero ja que per vos abandonem la feyna, introduhiu alguna cosa á favor de la qual los nostres successors en lo noble art de tirar l' am puguin camparse la videta, quan menos una temporada cada any.—

Y Nostre Senyor, penetrat de la justicia de sa demanda, en quatre esgarapades va inventar la quaresma; es á dir, una quarentena de peix.

No 's pot negar que Sant Pere y companyia sabian bé lo que feyan.

Ara toquem las conseqüencias de la seva previsió. Vajin á la pescateria qualsevol divendres y sabrán lo difícil qu' es obtenir una tersa de peix blau, blanch ó del color que 's vulga.

—¿A quant aquest llusset?

—A pesseta y dotze.

—¿Jesús, Maria Joseph! ¿Y aquesta sardina?

—A trenta dos.

—¿Reina dels Sants! Vamos, no 's pot menjar peix.—

Y la pobra compradora se 'n va ab la qua entre camas cap á cal bacallaner, tot dibent pestes del govern ó del ajuntament, donantlos la culpa de que 'ls préus del peix s' hajin enfilat als núvols.

Desventurat govern! ¿Vés á qui atribueixen lo pecat!

No es ell lo culpable, nó: los apóstols, los socios de Jesús; aquests son los autors del delict.

L' altre divendres m' ho deya la de casa.

—Ja fás bé de no volguer menjar de peix.

—¿Per qué?

—Perque 't costaria un ull de la cara.

—¿Oh! Aixó es lo de menos: no 'n menjo perque no m' agrada 'l salat, que si no...

—¿Què?

—Res: faria corre la véu de que 'l peix té la triquina, y ja veurías com ab quatre dias lo llus aniria á sis y la sardina gratis, y encara te la portarian á casa.—

La dona 'm va mirar tota sorpresa y hasta 'm va semblar que en los seus ulls hi llegia aquest pensament:

—¿Sabs que aixó no está del tot mal calculat?—

No sé després quina determinació haurá prés; pero de tots modos, si senten corre aquest rumor, no 'n fassin cas: es cosa de la de casa, qu' es capás d' aixó y molt més.

¿Oh; vostés no la coneixen á la de casa!

Sin embargo, com deya aquell, hi ha personas que no 's miran aquest assumpto ab tanta frescura y que, á truco de salvar l' animeta, son capassas de procurar peix, encara que sigui fent la figuereta al mitj de la Rambla.

Mirin, sense anar més lluny: coneix un infelís que passa tot lo sant dijous amorrat á las rocas de la punta del moll, perdent la paciència y l' esqué per veure si arrebegará uns quants burros pel divendres.

Y lo pitjor del cas es que, generalment, en lloch d' anarsen á casa ab una colla de burros, se 'n va sol, ó com si diguessim, se 'n va ab un burro no més.

Una senyora beata que avants estava molt bé y que darrera 'ls capellans ha vingut á menos, apela á un recurs més ingenios y de resultats més segurs. Aquesta pesca á casa seva mateix.

Té una peixera plena d' aquestos peixos que semblan bitxos ab moviment y cada divendres, ja se sab, un parell d' aquells desgraciats animalets se 'n va directament del globo d' aygua á la payella.

Es veritat que 'l gust deu ser bastant trist; pero aixó no s' ha de mirar: quan se tracta de la salut del anima, la satisfacció del cos se deixa de costat sense cap mena de dubte.

¿Seria graciós que per aquestas tonterias un hom se desgraciés per tota una eternitat!

Peró la catòlica més especial, es la qu' está al costat del nostre pis.

Es una beyateta que per res del món deixaria de observar ni l' més insignificant precepte de nostra santa religió y que, á pesar de que 'm consta que en tota la quaresma no entra á la pescateria, s' atreueix á sostenir que menja de peix, no 'ls divendres, sinó tots los dias, desde 'l dimecres de cendra al dissapte de gloria.

La de casa —ja hi dit qu' es una púa,— la de casa ahir diu que li preguntava quina classe de peix menja.

Y ella sembla que 's va posar á riure, limitantse á contestar:

—Cadascú s' arregla com pot: jo no més li diré que 'l meu marit es un llus.—

No sé que té que veure 'l seu marit ab lo menjar de peix: no més faig aquesta relació pera demostrar la indole especial de certas beyatas.

Apart de tot aixó, hem de convenir en que varias d' aquestas dificultats poden salvarse perfectament, gracies als medis que la mateixa religió 'ns ha proporcionat.

¿La butlla! ¿Volen res més bonich, més cómodo, més admirable?

Si senyors, mirinsho com vulguin y tindrán de confessar que no hi ha res al món tant ben trobat com la butlla.

La religió agafa la palmeta de la autoritat y 'ns diu: —Tinch lo gust de participarlos que si durant la quaresma s' atreueixen á menjar carn, sufriran tals y tals penas—

Peró després baixa un xiquet la véu y anyadeix:

—A pesar de tot, si vostés tenen empenyo en menjarne, poden ferho sense perill provehintse d' un salvo-conducto en forma de butlla.—

Que ve á sè, mica més ó menos, lo mateix negoci que, segons lo inolvidable Bartrina, realisavan dos especuladors en un desert d' Africa molt frequentat per las caravanas.

Quan passava per aquell lloch algun viatjer resagat, —contava 'l malaguanyat poeta,— sortia un dels dos socios cubert perfectament ab una pell de lleó, y ab tota la trassa possible procurava espantar al desprevingut caminant.

L' home-lleó desapareixia, é immediatament treya 'l nas l' altre socio provehit de varias ampolletas de medicina d' espant, oferintne una al viatjer que, com es natural, no deixava de comprarla pagant per ella tot lo que li demanavan.

Aixó es lo que fá la religió ab las conciencias espantadissas: no més hi ha la diferencia que per no tenir de partir las ganancias ab ningú, tot s' ho guanya ella mateixa; fá la por y ven lo remey.

Antiguament lo dejuni á España s' observava casi bé per tothom y, sobre tot, ab molta devoció.

Avuy també s' observa, tant ó més que avants, sinó que en lloch de dejunar per devoció dejunem per obligació.

Uns perque prefereixen anar bonichs á alimentarse bé, altres perque 'ls seus pòchs guanys los obligan á considerar la carn com article de luxo; tothom segueix lo precepte quaresmal ab una afició tant rabiosa que, posats á ferho bé, acaban per convertir en quaresma tots los tres cents xeixanta cinch dias del any.

Un fabricant, que fins ara s' havia sustret á aquesta mania nacional, l' altre dia s' ocupava d' aixó en un rollo.

—Ara si, —deya rihent de mala gana,— que també dejunaré com tothom.

—Y aixó?—preguntava un del grupo.

—Lo govern s' ha empenyat en que ningú pugui escamparse de cumplir aquesta llei de la iglesia y ara está disposantse á sortir completament ab la seva.

—Per quin estil?

—Fent aprobar lo *modus vivendi*.

FANTÁSTICH.

MIL Y UN PENSAMENTS

PER C. GUMÁ. (1)

La ploma incansable de 'n C. Gumá ha enriquit la literatura catalana ab un nou llibre. Aquesta vegada ha prescindit de las galas de la versificació, per ser més concis, més precis y més exacte que may en los seus pensaments.

Se tracta de una obra que al mateix temps que recrea, ensenya. Gumá es un obrer y ha volgut escriure un llibre pels obrers. Aixís ho revela clarament en la dedicatoria. Per lograr l' objecte que 's proposa ha reunit un número considerable de máximas y sentencias basadas en lo bon sentit y escritas en una forma generalment original y atractiva. Veritats útils, prevencions judiciosas, al costat de rasgos de un humorisme de bona llei, campejan en lo volúm, en lo qual hi ha moltissimas idees y pocas paraulas.

En aquest punt l' autor paga tribut á l' esperit del sigle actual, que, com molt atinadament observa en lo prólech, está per las cosas que ocupan poch espay y contenen molta sustancia.

«Per xò, anyadeix, hi ha llet concentrada, extracto de carn, essencia de caldo y altres y altres innovacions que no son més que l' aurora del gran dia en que l' home ab una sola pildora cada diumenje s' alimentará per tota una senmana.»

(1) Un tomo de 86 planas esmeradament imprés en magnífich paper. Se ven á 1 pesseta á ca 'n Lopez. Rambla del Mitj.

Baix l' aspecte literari l' autor de *Mil y un pensamientos* ha realitat ja aquesta invenció. Lo lector podrà llegir l' obra en un dia, si es tant impacient; pero sens perjudici de aixó, s' hi recreará un any de carrera, llegint y saborejant tres ó quatre máximas cada dia. Algunas lo farán riure; altrás lo farán pensar; tolas lo satisfarán.

Y en proba de que es cert lo que dich, y á fi de que puguin formar cabal judici de aquest treball, permélinme que copihí alguns pensamientos, escullits al altar entre tots los que conté 'l llibre.

La cara es la fatxada de la persona, y las personas, com las casas, poden tenir bonas fatxadas y malas habitacions.

Un confessorari es un safreig pera rentar las conciencias, ahont, de tant en tant, també s' hi extravia alguna pessa de las que hi portan á rentar.

En los jochs del amor l' home guanya y la dona perd; en los del matrimoni pert l' home y guanya la dona.

Un manicomi es una fotografia de la societat; pero una mica massa forta de tiratje.

Val més malgastar los diners que 'l temps: los diners se recobran; lo temps nó.

Si 'ls llamps son cástichs de Déu, colocar un pararrayos es un acte de insubordinació.

La vida es un joch en que pera guanyar se necessitan tres cosas: jugar ab atenció, tenir sort en arreplegar bonas cartas y sapiguer fer trampas.

¿No calificarian de boig al que, tenint mil duros, comprés, pera guardársels, una caixa que li costés precisament los mil duros que té? Pues més boig es encara l' home que possehint la pau del anima se la ven pera comprar la ditxa del cos.

Lo món es un torín: los homes son los toros, las passions fan de capejadores y banderilleros, los mejjes son las espasas y 'ls capellans las mulillas.

Si 'ls capellas sapiguessin seguir la corrent del sigle, en lloch de donar una estampeta als noys que 'ls besan la mà, 'ls hi donarian un cigarrillo.

Quan hem menjat estém tips; quan hem menjat y hem llegit estém alimentats.

La dona rica que 's casa ab un pobre, no l' eleva sino que 'l rebaixa.

Sabém ja que una de las accions més bonas y més agradables á Déu es aumentar la cristiandat; sabém també que las bonas accions, si 's mantenen ocultas, son més meritorias; per xò 'l clero... etc.

Los homes acostuman á tractar lo deber de la mateixa manera que un amic que ha vingut á menos: ja 'l coneixen, ja 'l veuen; pero fan lo distret.

Lo marit que passa molts ratos á la cuyna ab la criada, ó aprén de fregir ó vol fregirla á la senyora.

Quan sento algú que, perque ha fet molts conquisas, creu coneixe la dona, penso que jo soch un gran botànich, perque hi menjat molt broquil.

Lo cel es lo jardí dels justos, l' infern lo desert dels pecadors y 'l purgatori la vinya dels capellans.

En los paissos salvatjes los homes eminents son los més forts; en los paissos civilisats també: no més hi ha que pels salvatjes, la forza resideix en los punys, y pels civilisats en los punys, en lo cervell y, sobre tot, en la butxaca.

Si tothom treballés, los homes viurían més de lo que viuen: los que ara ho fan tot no caurían extenuats y 'ls que no fan res no morirían de plétora.

Si la vida es de Déu, l' home que 's mata obrintse lo cap, comet un robo ab fractura.

Avants d' un centenar d' anys s' haurá operat en lo món una transformació radicalissima: la mitat dels homes anirán en cotxe y l' altra mitat serán cotxeros.

No 'm puch posar devant de la imatge de fusta d' un sant, sense pensar en la gresca que tal volta s' ha fet sota de ell quan era un arbre.

No hi ha dupte que la veritat al fi sura; pero moltes vegadas perque suri es precis formarli primer un mar de sanch.

Los advocats fan ab la llei lo mateix que 'ls botiguers ab lo diari: la miran, la llegeixen y després la fan servir pera embolicar.

Aixís com los ministres de la religió ajudan á bé morir á l' individu, los ministres del Estat ajudan á bé morir la nació.

Generalment de haver tingut sort, ne dihém *haversse sapigut entendre*.

Mentres lo món no cambihi completament sa organissació no adelantarà gran cosa. ¿Què 'n poden esperar d' una societat que permet que 'ls homes venguin betas y fils y fa treballar las donas á la fábrica y á la pedrera?

La dona, encara que 'us ho ensenyi tot, sempre 'us amagará dugas cosas; lo cor y la edat.

¿La teva dona va á confessar? ¡quin horror! Procura poch á poch impedirlho; pero de moment veste á confessar ab lo seu confessor, y ves quina classe d' homes es y quina especie de consells pot donar á la teva dona: es dir, en lloch de confessarti, confessa á n' ell.

Que un home sigui ó no sigui religiós es lo mateix que se li agradessin ó no 'ls macarrons, ab la particularitat de que aixís com los aficionats als macarrons deixan als demés ab llibertat de menjarne ó nó, los

partidaris de la religió tenen la mania de volguer que tothom los imiti.

Conservar la ignocència de un jove hasta un límit exagerat, es entregarlo lligat de mans a la voracitat dels homes.

Si tens un duro y te 'l malgastas, ets un lladre de tu mateix.

Lo pare que posa fills al món y no 's cuyda de educarlos y procurar pèl seu porvenir, no es pare; es simplement un fabricant de criaturas.

Los individuos de las classes elevadas que faltan, no han d'inspirar llàstima: que 'ls que van a peu s'enfanguin, passi; però que s'enfanguin los que van en cotxe, no té perdó.

Nos hem acostumat de tal modo a donar lo nom d'amich a tothom, que aviat, pera designar un amich que ho sigui de debò, será precis inventar una paraula nova.

A pesar de lo que acabo de dir, crech que no hi ha que anarhi depressa: avants d'inventar la paraula, esperem que s'inventin los amichs.

Creym que la transcripció dels pensaments que antecedeixen bastará perque 'ls lectors de LA ESQUELLA se fassan càrrech del mèrit de una obra escrita, no tant ab tinta, com ab such de cervell.

Felicitem de tot cor a son autor que després de haver-se donat a coneixe com a poeta fàcil y graciós, are se 'ns presenta com a pensador intencionat y profundo.

Desde are li augurém que la seva última producció mereixerá idéntica acullida a la que han alcançat totes las obras del mateix, ja que valent aquelles moltíssim, aquesta val més que totes.

J. R. R.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Las novedades escénicas aquesta senmana se reduheixen a duas: l'inauguració dels concerts del Liceo y 'l debut al *Bon Retiro* de la triple espanyola D.ª Enriqueta de Incera.

Lo concert del Liceo, desigual: molt bè la *Serenata* de Haydn, lo *Rouet d'Omphale* de Saint-Saens y 'ls dos fragments de *La Damnation de Faust* de Berlioz. Fluija la *Sakuntala* de Galmarch y pèssimament la sinfonia del *Guillermo Tell*, que 's vèu que van tocarla de refiats.

Es necessari més estudi, més ensaigs y més cuidado. Ho tènent Sr. Mancinelli?

La senyoreta Incera camina per cantant: revela condicions; però l'hi falta encare domini de la vèu y de l'escena. Lo públich la va rebre molt bè, animantla ab sos aplausos.

Lo Governador ha prohibit las representacions de la *Passió*. Donem l'enhonabona al bisbe.

N. N. N.

EN TU RAY.

—Todo es segun el color del cristal con que se mira.

Vaig venir al món, cert dia més fosch que gola de llop: ja 'm va malehi 'l sereno que 's va posat fet un xop al tenir de corre 'l pobre quan mon pare 'l va cridar per cercar la llevadora que 'm tenia de llevar.

Y de xich, quan tot just era un feto, un esquita de persona només, ja la gent ab marcada ironia repetia cridant en excés:

—Ay!...

ell ray!...

res li cou:

fos com ell me 'n riuria bè prou!

De petit, vareig passar las set pestes: serampió, la rosa, lo garrotillo, la verola y... ¡que se jò!... Encare senyal ne porto; en ma cara, tothom vèu uns forats, uns sots grandiosos que ningú may més me 'ls trèu.

Y si 'm queixo algun cop de tal cosa, —prou barato que 'n vares sorti; ¡quants n'hi ha que 'ls hi tenen més fondos!... ¡y 'ls pobres que d'aixó 'n van mori!...

—Ay!...

tú ray!...

poch te cou:

fos com tú me 'n riuria bè prou!

Com que l'home en eixa vida sols obté la esclavitut, al tenir sis anys, a estudi; fou en vá, trevall perdut. Prou passava nits sanceras

cavilós, sempre estudiant!... l'endemà... ¡qu' es cas!... ¡memoria?... la tenta al botavant!... Y 'ls companys que tenia al col·legi, al queixarme d'aquella dissort, tots me deyan:—No fassas lo tontol... ja ho sabem que tú tens bona sort!...

—Ay!...

tú ray!...

res te cou:

sent com tú 'ns ne riuriam bè prou!

Deixant ja llibres y plomas, al taller me vaig ficar: ¡Déu de Déu!... l'aprenentatge prou se jo si 'm va costar. Ja fadrí, 'ls pares moriren; vaig trobar-me sol, perdut, y de penas y fatigas. Déu ho sab si n'he tingut!

Però al veure que ho deya ab franquesa, —Cà!... tú ray!... de més tristos n'hi ha: més pitjor si 't faltés una cama; més pitjor si 't faltés lo menjà!...

—Ay!...

tú ray!...

poch te cou:

fos com tú me 'n riuria bè prou!

Crech qu'encare no 'n tenia vint y tres, quan d'un plegat lo meu cor, sempre sensible, per *Cupido* fou fletcat! ¡Ay Amor!... si es cert qu'ets cego, vén romansos, tabalo!, y no vaijas fent desgracias y sembrant lo dol per tot. Estimant, vaig passar-me de penas!... Ningú ho sab més que aquell qui ho ha fet; però al veurem tant magre y tant mistich, per consol, tots me deyan:—Ximplet!...

—Ay!...

tú ray!...

res te cou:

fos com tú me 'n riuria bè prou!

Van passar dos anys, y... vaja, ja 's compren, vaig fer lo nus. Hi ha qui 'm diu que l'he acertada, hi ha qui 'm diu que vaig sé 'un llus. Ja 'n fa déu, y... 'n tinch de feynal... ho podrian preguntar a nou didas, *sangoneras* qu'he tingut de carregar. Ni botinas puch ferme, y las calsas crech que 'm riuen per quatre costats; mes per 'xò, si a algú conto mas penas, sempre, sempre 'ls consols obligats.

—Ay!...

tú ray!...

poch te cou:

fos com tú me 'n riuria bè prou!

Si parlém de la senyora... ¡psé!... val més que no 'n parlém: ¡han vist may l'infern?... A casa cada dia 'l presentem. Si faig l'home, tinch la guerra, si soch manso, ¡quin babau!... diu que 'm deixo dur las calsas y ja l'últim tros me cau!... Ni un drapayre, segur, las voldria, ¡com pot ser qu'ella durlas pogués?... però 'm crema que 'm diguin, com sempre, quan me senten queixar los demés:

—Ay!...

tú ray!...

res te cou:

fos com tú me 'n riuria bè prou!

Quel... ¡no es res, manteni esposa y ademés, nou infants?... ¡Quel... ¡no es res, fargar sens treva y no dur nous pantalons?... ¡Y aquells crits de:—Jo vull quartos!... y aquells crits de:—Jo vull pà!... y, lo més fort y terrible es... un altre que 'n vindrà! —Déu?... (me diuen si 'm queixo)—tanoca, tú pots riurer y viurer tranquil: més pitjor si 'n tinguessis catorze!... —¡Més pitjor si 'n tingués trenta mil!...

—Ay!...

tú ray!...

res te cou:

fos com tú me 'n riuria bè prou!

Jo, en tu ray, ja he sentit l'odi per qui 'm tracta ab tal desdeny: la persona qu' així 'm tracta no te cor, ni tant sols seny. Qu' es consol, per cert, de tripas lo que 'm dona 'l vulgo ruhi: «més pitjor», es gran certesa, un pitjor hi es sempre, si; mes, mirantho del modo que ho miro, (ja perdut d'ixa, amor, benestar), en tu ray, ab la propia moneda, ab que 'l paguin, també pot pagar.

—Ay!...

ells ray,

si no 'ls cou:

fos com ells me 'n riuria bè prou!!!

S. GOMILA.

ESQUELLOTS.

Hi ha a Paris un periòdich titolat *Le Gaulois* que anomena las cosas pèl seu nom y que per dirias no 's mossega la llengua.

Lo tal periòdich alarmat pel gran número de bitllets del Banch de Fransa que de un quant temps ensà corren per aquell país, assegura que 's fabrican a Barcelona, y que fins are han resultat inútils las gestions fetas pels agents de la policia francesa enviats a Espanya a fi de descobrir als culpables.

Y afegeix lo següent: «Per part de l'administració dels nostres vehins, hi ha més que una indiferència exagerada. Diguemho clar: hi ha connivencia, complicitat per part de la policia local que protegeix al mateix temps la confecció dels bitllets falsos del Banch d'Espanya.

Nosaltres que no sabem res, copiém lo que diu aquell periòdich baix la fé de sas paraulas y deixantli tota la responsabilitat de sas afirmacions.

Però si fos cert lo que diu, seria hora de que pensessim en una cosa, y es en gastarnos ab lladres y falsifica dors lo que 'ns gastém ab policia.

Potser assegurantlos las béssas, deixarian de fer maldats.

A Inglaterra s'están construhint ab destino a Espanya tres canons de 110 toneladas, cada un dels quals costará 1.950.000 rals.

En cambi a Madrid s'está construhint ab destino a Inglaterra un tractat de comers, que ha de fer més mal que aquells canons, y que costará molt més que l'import de aquells, ja que costará la vida de l'industria espanyola.

A un deixeble que no sab pronunciar las *rr* l'hi pregunta 'l seu catedràtic de Retòrica:

—Sabe V. quien fué Homero?

—Si señoh: Homero Hobledo es el ministro que ha hecho diputado a mi papá.

La comissió presidida per D. Francisco de P. (atillas) ja ha entregat la planxa a n' en Sagasta.

Segons conta 'l *Barcelonés*, al home del tupé aquell regaló vá semblarli una gran cosa, de tal manera que fins vá abressar a D. Francisco y vá acariciarli las patillas.

—Vájjissen tranquil a Barcelona—es fama que va dirli—que vosté es l'amo, y 'l que no estigui ab vosté no está ab mi. Y digui al Sr. Henrich, president de un Circlo nou, que m'ha ofert la presidencia honoraria, que no l'acceptaré de cap manera, perque no vull disidencias de cap classe dintre del partit.

Vels'hi aquí 'l resultat de una planxa.

Are als dissidents no 'ls queda cap més recurs que fer una contracció, ó una dominació, ó bè una figuereta, per veure si don Práxedes se desenamora de don Francisco y s'enamora d'ells.

O sinó que 's resignin a no ser may més res.

Res enterament, ni arcaldes de barri.

D. Josep Tutau, conegut metje, fill del ex-ministre de Hisenda del mateix apellido, vá donar dissapte pasat en l'*Ateneo Barcelonés* una notable conferencia sobre 'l cólera, fentse càrrech de tot lo que s'ha estudiat fins are é indicant los medis millors de prevenirlo.

Ab lo qual se demostra que si 'l microbi are com are dorm, los amants de la ciencia están previnguts per quan se despertin.

Lo fecundo autor dramàtic Sr. Piquet nos ha favoregut ab un exemplar de la comedia titulada *La monja enterrada en vida* ó *Secrets de aquell convent*, qual representació, avants de que la comedia fós acabada, vá privar lo governador civil.

Per lo tant las personas que no ván poderla veure representar per dotze quartos, are per quatre rals podran llegirla tantas vegadas com los donga la real gana.

Diumenje a la tarde gran escàndol a la Rambla, ab motiu de passar una professó de reparadors.

¡No veuen? Ja comensan a cumplirse las profecias. Davant de un trágala tant y tant repetit, lo públich comensa a indignarse y un acte de aparent religiositat se converteix en una sarracina que no té res de edificant.

La autoritat que prohibeix las representacions de la *Passió*, que al cap-de-vall no molestan a ningú, ni embrassan los carrers, a veure, ¡perque no ha de prohibir aquestas moixigangas tant ocasionadas a escàndols y molestias?

Un dels industrials que han reclamat contra 'l *modus vivendi* ab Inglaterra es en Pickman de Sevilla que tem que la competència inglesa no li deixarà vendre ni un plat.

No dich que al principi vindran plats inglesos; pero després.....

Després ni inglesos, ni francesos, ni espanyols: lo poble que no menja no gasta plats.

La senyoreta Esmeraldina Cervantes nos ha favoregut ab las bases per la fundació de una *Academia de bellas arts y ofcis per las donas*.

Es un pensament molt laudable, per qual realisació conta ab lo concurs de artistes, escriptors y homes de ciencia.

Are sols falta que trobi la deguda protecció per part de tots los que estiman la prosperitat y 'l bon nom intelectual de Barcelona.

L'altre dia vá ser robada l'escribania del Sr. Gibernau del jutgat de Palacio, establerta en l'edifici de San Gayetano.

¿A la justicia robar?
Cosa es que ningú ho diria...
Calculin que succehiria
si fós un particular.

A propòsit de las queixas de Catalunya contra la política económica del govern, queixas que aquest se las escolta com si sentís ploure, allà vá un quènto.

«Un professor estava fent una amputació davant dels seus deixebles, mentres lo pacient cridava y jamejava. Irritat lo professor, exclamà:

—Fassa 'l favor de callar, porque no 'ns enteném. Hi ha aquí lo menos cent personas y vosté es l'únic que 's queixa.

QUÈNTOS.

—Per clima bó á Asturias, deya un asturià.
—Per clima bó á Andalusia, replicava un andalús.
—Impossible, replicava 'l primer. ¿Cóm ha de ser millor lo clima de Andalusia, regió calenta, que 'l de Asturias, regió fresca y ventilada?
—Donchs es aixís, afirmava 'l segon.
—A Asturias á cada pas un hom troba vells de vuitanta anys.
—Pitjor á Andalusia, que l'home arriba á vuitanta anys ab un tancar y obrir d'ulls.

Un granuja compareix davant del tribunal.
—Quina professió té? pregunta 'l president.
—Soch numismàtic, respon lo reo ab molta flemma.
—Me sembla á mi que aquesta professió no l'autorisa ni molt menos per ficar la mà á la butxaca de l'hermilla de aquest francès, (senyalant al acusador.)
—Si senyor: precisament are estich coleccionant monedas extrangeras.

Un pare y un fill estavan esmorsant. L'últim deixava molts rosegons de pá.

—Noy, menja aquest pá, deya 'l pare: demá pots tornar-te pobre y no trobarás aquests trossos que are desprecias.

—Pero pare, vá replicar lo fill: més difícil será que 'ls trobi si me 'ls menjo.

Un senyor visita á una familia, y agafant al nen de la casa se 'l posa sobre la falda y li fa un petó.

Aquest, al sentir-se 'l frech del bigoti li pregunta:

—¿Quan se 'n vá al lit, també s'hi fica ab lo bigoti?

—Y donechs? ¿Pero perquè ho preguntes?

—Perque la mamá avants de ficarse al lit se tréu 'l monyo.

Entren una mare y una filla en una tertulia: la mare grossa com una bóta de set cargas; la filla, flaca com un fil-ferro.

—Vostés per aquí? pregunta la mestressa de la casa.

—Si senyora, respon la grossa: nosaltres en *carn y ossos*.

En una escola s'están repartint los premis davant del inspector.

Un xaval que ha sentit á dir que l'inspector es un funcionari públich, aixís que reb lo premi de las mans sévas, se li acosta á l'orella y li diu:

—Escolti, vosté qu' es dels del govern, ¿no podria demanarli que fes de manera que á las paquetillas no hi hagués tants tronxos?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Donguim una *prima-terça dos*, total que sigui forta pues la haig de posá á la porta de un senyo molt rich qu' es persa. Y ademés un altra *tot* molt prima, me haurá de vendre per lligá al *hu* del nebot que encara que es gros, es tendre.

C. PILLO.

II.

En *Tres-duas* presumeix tenir una véu molt bona, y qui l'escolta, *segona* junta ab *tres* que no serveix, puig son tant *prima en plural* sos defectes, que, no es broma, sa véu no sembla ser d'home sinó ser de una *total*.

MADAME HOLA.

SINONIMIA.

Ab un *Tot* jo vaig aná á *Tot* qu' es ciutat molt bona, y 'l cólera 'ns obligá á tornar á Barcelona.

RAMON ROMANISQUIS.

ACENTIGRAFO.

—En quin puesto viu la *Tot*?
—En lo carrer de *Total*, número tres, principal.

OURELLUT DEL BRUCH.

ROMBO.

Primera ratlla, una consonant.—2.ª, un objecte de vidre.—3.ª, servey de taula.—4.ª, ne tenen las ampolles.—5.ª, una consonant.

DOS LIBERALS.

TRENCA-CLOSCAS.

—ANYORAS LA...

—NO 'U SE.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas, lo titol de una pessa catalana.

AREDNABAL.

GEROGLIFICH.

PIT

I

PIT
RI

SANCH Y FETIE.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Do-ro-te-a.
2. ID. 2.ª.—Cia-ra.
3. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Pascual.
4. CONVERSA.—Sogra.
5. GEROGLIFICH.—Per Russos á Russia.

MIL Y UN PENSAMENTS.

COLECCIÓ DE MÁXIMAS, CONSELLS E IDEAS SUELTAS.

OBRA DEDICADA Á LA CLASSE OBRERA

PER

C. GUMA

Forma un magnífich tomo en octau major, imprés á tot gasto sobre paper de primera.

Preu: QUATRE rals.

Se ven en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y en las principals llibrerias y kioscos y en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre 21 y 23

COSAS DE LA SENMANA.

Ja fa temps que ho deyam: las moixigangas de la Reparadora s'acabarán com lo rosari de l'Aurora.